

bør for Diebliffet opholde sig videre enten der- ved eller ved en Veflagelse, fom jeg forresten ogsaa af mit gauffe Hjerte iftemmer, over at vi endnu stedse ere uden den Communallov, hvortil vi faa høilig trænge. Naar den samme ærede Rigsdagsmand derimod har troet at finde, at det Princip for Vederlagsberegningen, fom den foreliggende Lov opstiller, og hvorefter der skal tages Hensyn til den Nytte, fom den Høveriberettigede kan have af Hovetpræstafionerne, at dette Princip, siger jeg, skulde ud- fælde Hensynet til de Fordele, den Hovetiberet- igede vinder gennem Aflysningen, f. Er. tFordelen af et bedre Arbejde, saa troer jeg, at den Frygt, den ærede Rigsdagsmand i saa Hens- seende har yttret, er ugrundet, saavel efter Dr- dene som efter Aanden i Paragraphen, og er saameget mere ugrundet, fom den ærede Rigs- dagsmand jo allerede i den Udtalelse fra Mi- nisteriets Side, der foreligger os som Manu- skript, — der vel kun er aldeles foreløbig, men dog indeholder et velvilligt Bidrag fra Ministe- riets Side til at lette Bedømmelsen af den hele Sag og af Ministeriets Betragtningmaade af det; — vil finde det meest detaillerede og be- stemte Hensyn taget netop til det af den ærede Rigsdagsmand udhævede Moment, ligesom han ogsaa vil finde det samme Hensyn taget under alle de tidligere stedfundne Forhandlin- ger. Hvad dernæst hans øvrige Bemærknin- ger angaaer med Hensyn til Vederlagets Sva- relse i Korn iftedetfor i Penge, med Hensyn til det Mislige i, at Trediedelen af Hove- ribønderne skulle kunne fremtvinge Aflysningen, og med Hensyn til, at den af Regjeringen ud- nævnte Formand formeentlig vilde helde mere til Ciernes end til Fæsternes Side, da mener jeg, at alt dette er væsentlig specielle Poster, fom jeg her bør afholde mig fra nærmere at gaæ ind paa. Kun forsaavidt det Sidste, nem- lig den Formodning, der, efter den ærede Rigs- dagsmands Mening, skulde være tilstede imod den af Regjeringen beskikkede Formand, kun dette Punkt finder jeg mig særlig forpligtet til noget at gaæ ind paa. Jeg vil da i saa Hens- seende henlede Opmærksomheden paa, at netop den iøinesalbende, særdeles vigtige og indfly- delsesrige Stilling, Formandskabet i disse Commissioner kommer til at indtage, netop

dette, i Forbindelse med den almindelige Er- kjendelse deraf i Folkerepresentationen selv, netop dette vil være en Odfordring for Ministeriet og Regjeringen til med den allerførste Omhu at udvælge netop en saadan Formand, mod hvis Charakter og Dygtighed flige Betænke- ligheder kun lidet ville kunne komme til Anvendelse; men jeg vil dertil endnu sœie, at For- manden efter Udvalgets Majoritets Forslag udnævnes kun paa eet Aar, at Forhandlingerne foregaae for det meste i Parternes Nærværelse og fuldkomment offentlig, og endeligt, at det er naturligt, at disse ville blive fulgte med levende Deeltagelse og Opmærksomhed, ikke blot af Parterne, men ogsaa af de mange, der udenfor dem interessere sig derfor, blive fulgte saa strengt og omhyggeligt, at det sandelig ikke er tænke- ligt, at enten Regjeringen skulde undlade at gjøre sit Yderste for at besætte disse Formands- poster godt, eller at den, der fik det hæderlige og værdifulde Hverv at beklæde et saadant For- mandskab, skulde undlade at røgte det med den alleryderste Anstrengelse af sine bedste Kræfter. Jeg kan derfor ikke underkribe den af den ærede Rigsdagsmand i saa Henseende yttrede Betænkelse. Naar den ærede Rigsdags- mand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) har afholdt sig fra at udtale Andet, end at han i det Væsentlige vil henholde sig til Ud- valgets Minoritet, da skal jeg naturligvis heller ikke paa dette Trin forsaavidt imøbegaae ham. Derimod kan jeg ikke undlade at be- mærke, at, hvor enig jeg end er baade med ham og den ærede Indenrigsminister i, at der er ingen Tid at tabe, og at vi derfor gauffe vist maæ fatte os saa kort som blot nogenlunde muligt, saa finder jeg mig dog, navnlig ved en Optring, der faldt derom fra den ærede Indenrigsminister, opfordret til ligesaa udtryk- kelig at udtale, at jeg paa den anden Side ikke troer, at vi bør drive vore Bestræbelser efter at faæ Loven ud saa vidt, at vi af Hensyn dertil skulde renoncere paa Forandringer, vi virkelig maatte antage ikke blot for at være Forbedringer, men for at være aldeles nødvendige Forbedringer, og i saa Hens- seende troer jeg, at de Allerfleste eller idetmindste særdeles Mange heri Salen ere af den Formening, at Forslaget, fom det foreligger, netop i de her-